

ת"פ 9308/01/21 - מדינת ישראל-תביעות נגב נגד פלוני (עציר)-ויעוד חזותי

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 9308-01-21 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)
בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא ענת חולתא

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל-תביעות נגב ע"י ב"כ עו"ד רמה קלימי נגד פלוני (עציר)-ויעוד חזותי
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד מוני בן מוחה

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע בהתאם להודאתו, בהכרעת דין מיום 28.2.21 בעבירות כדלקמן:

תקיפה חבלנית לפי סעיף 380 בחוק העונשין, תשל"ז-1977 [להלן - החוק]

איומים לפי סעיף 192 לחוק.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 3.1.21 בשעה 06:30 או בסמוך לכך, תקף הנאשם את אחיו [להלן - המתלונן] בכך שנכנס לחדרו בעת שישיב ובעט בגבו פעמיים. בהמשך לכך, תלש את דלת חדר השיה מצירה והשליך אותה על המתלונן, התיישב על המתלונן, חנק אותו והיכה אותו באגרופים ובסטירות לאזור החזה והפנים.

אז נכנסה אמם של הנאשם והמתלונן לחדר, ומשכה את הנאשם מעל המתלונן.

בהמשך לכך, הנאשם הלך אל המטבח, נטל סכין, חזר אל חדר השינה של המתלונן, הצמיד את הסכין לגרונו ואיין לפגוע בו בכך שאמר לו שישחט ויהרוג אותו.

אז משכה האם את הנאשם מעל המתלונן, והנאשם בעט במתלונן בחזהו.

האם משכה את הסכין מידו של הנאשם, והנאשם נחתך בידו.

למתלונן נגרמו שריטות במצחו ואדמומיות בעין ימין.

טענות הצדדים

עמוד 1

מטעם **המאשימה** הוגשו כראיות לעונש רישום פלילי [ת/1]. **ב"כ המאשימה** הגישה טיעון לעונש בכתב.

המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם במקרה זה הוא 10-20 חודשי מאסר. נטען, כי מדובר באירוע אלימות חמור שבדרך נס לא הסתיים בתוצאה חמורה יותר.

לנאשם עבר פלילי הכולל 7 הרשעות בתחומים שונים והוא שוחרר ממאסרו האחרון רק ביום 13.10.20. על כן נטען, שיש להטיל על הנאשם עונש בחלק הגבוה של המתחם, בצירוף מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלונן.

ב"כ הנאשם טען, כי מתחם העונש ההולם מתחיל מ 4-6 חודשים ועד 12 חודשים. נטען, כי מתחם של 6-18 חודשי מאסר נקבע במקרים של חבלה חמורה כמו שבר מרוסק או נזק בלתי הפיך, וכי טיעון המאשימה מחמיר מדי. נטען, כי האירוע בלתי מתוכנן שהתרחש כאשר הנאשם היה תחת השפעת סמים (נתון שהועלה לראשונה בשלב הטיעון לעונש בניגוד לדין אך המאשימה, בהגינותה, אישרה את הדבר). נטען, כי לא מדובר באירוע אלימות חמור אלא במריבה בין אחים בתוך ביתם, מקרה שכיח שאינו ברף החמור דוגמת אלימות רחוב. בסופו של דבר, המתלונן נחבל באופן שטחי.

נטען, כי עברו הפלילי של הנאשם כולל הרשעות שהן בעיקרן על רקע השימוש בסמים, והרשעותיו בעבירות אלימות מתונות. נטען, כי הנאשם נגמל באופן עצמאי מסמים בבית המעצר, לראשונה לא נטל תחליפי סם, והוא מעוניין להתחיל בטיפול ולצאת לחיים חדשים.

הנאשם מוסר שמאז האירוע יושבו ההדורים בינו ובין אחיו ויתר בני המשפחה. המתלונן כיום מאושפז, האם נכה והנאשם הוא שתומך בהם.

הנאשם עצמו בדבריו לעונש טען, בניגוד לדברי בא כוחו, כי בעת האירוע לא היה תחת השפעת סמים אלא מדובר במריבה "על שטות" וכן טען שהדלת היתה שבורה גם לפני כן. הנאשם טען, כי היום הוא נקי מסמים, הביע צער על האירוע ומסר כי היום היחסים ביניהם "בסדר".

קביעת מתחם העונש ההולם:

מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נקבע בהתאם לעיקרון ההלימה ולפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. ביישום עיקרון ההלימה וקביעת מתחם העונש במקרה קונקרטי, בית המשפט יתחשב בשלושת אלה: הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו; מדיניות הענישה הנוהגת; ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

כתב האישום מתאר **אירוע מתמשך אחד** ומכאן שיש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד.

הנאשם החל בתקיפה האלימה של אחיו בעת שישן במיטתו, בחדרו, במקום בו אדם אמור להיות שלו ביותר ומוגן ביותר. המתלונן, כך נמסר על ידי הנאשם בטיעון לעונש בעצמו לוקה בנפשו וכיום מאושפז. גם לאחר שהאם (הנכה בעצמה, כך נמסר) ניסתה להפסיק את התקיפה האלימה הנאשם הצטייד בסכין, איים "לשחוט" את אחיו ותקף אותו פעם נוספת.

הנאשם עצמו מסר כי ברקע למעשה העבירה מריבה על "שטות" ושלל את טיעון בא כוחו לקולא, כי באותה עת היה

תחת השפעת סמים.

עם זאת, דומה שאין מחלוקת כי ברקע קיימת התמכרות לסמים מצד הנאשם והדברים משתקפים בגיליון ההרשעות הקודמות שלו וכן בדבריו לבית המשפט כי הוא מקווה, זו הפעם, להיגמל.

תקיפת המתלונן בעת שהוא נם במיטתו איננה יכולה להיחשב כמריבה הדדית, ואין בה אלא מעשה מתוכנן, שבו התוקף שאיננו ישן יוזם אלימות כלפי הנתקף כשהוא ישן. לא ניתן לקבל את הטענה המקל כי מדובר במריבה שכיחה ופעוטה בין אחים. אחים, גם כשהם רבים, אינם נוהגים לבעוט זה בזה בשנתם, להשליך זה על זה דלת שנעקרה מצירה או להצמיד סכין לצוואר.

גם אם ברקע לדברים "שטות", כדברי הנאשם, הרי שהפער בין "שטות" שברקע (אף לא ברקע המידי שכן מדובר, כאמור בתקיפת אדם בעת שנתן בשעת בוקר מוקדמת) ובין עוצמת התקיפה ואופיה אך ממחישה את מידת הפגיעה בערכים המוגנים.

אם מציאות זו היא שכיחה, יש לעקרה מן השורש בהטלת עונשים הולמים, כמצוות המחוקק.

משכך, יש לקבל את טיעון המאשימה, כי עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה זה משמעותית.

עיינתי באסמכתאות אליהן הפנתה המאשימה, באבחון המתאים - לקולא או לחומרא. עיינתי גם באסמכתאות נוספות שעניינן תקיפות ואיומים כלפי בני משפחה (ובמובחן מתקיפת בני זוג או תקיפת ילדים קטינים), ולמשל: 46103-12-11 **כהן**, 17459-05-11 **גרבוסקי**, 18772-01-14 **שוורץ**, רע"פ 2323-17 **פלוגי**, רע"פ 297-15 **ברנסון**, רע"פ 6756-14 **בן חמו**.

עיון בפסקי הדין, כמו גם הניסיון השיפוטי המצטבר המלמד על מידת ייאושם ותסכולם של בני משפחה, הנאלצים להתמודד עם מעשי תוקפנות של בן משפחה בגיר (בין אם מדובר באח או בילד בגיר) המתגורר בבית ופוגע בסביבתו. לעתים הדבר נעשה על רקע מצוקה אובייקטיבית שיש בה משום הפחתת האשם ולעיתים לא. גם במצבים בהם ההחלטה להתלונן במשטרה היא תוצאה של סבל מתמשך ורק לאחר שכלו כל הקיצין וגם כאשר לא מדובר במציאות נמשכת של קורבנות [במקרה זה אין בפניי אינדיקציות לכאן או לכאן], בני המשפחה מקווים ומייחלים לשיקומו של הפוגע ושואפים להיטיב עמו.

בסופו של יום, מתחם העונש ההולם צריך להיות כזה המעביר, מחד גיסא, מסר ברור וחד משמעי של הצבת גבולות, הרתעה וגמול ומבטיח לקורבנות העבירה הגנה לתקופה משמעותית אך מאידך גיסא, שלא יהיה חמור באופן שיריע מפני הגשת תלונה בשים לב לרצון הבסיסי, הנלווה תדיר לתלונה בעניין בן משפחה קרוב (במובחן מאלימות בין בני זוג שם המאפיינים והשיקולים לעיתים שונים), כי הקשרים המשפחתיים לא ייגדעו וכי התוקפן ישתקם. בנוסף, מתחם העונש ההולם צריך להיקבע באופן רחב מספיק, כך שניתן יהיה לתת ביטוי בתוך המתחם לשיקולים הפרטניים הרלוונטיים, למידת הרצידיביזם וכן לאפשר, במקרים המתאימים, להימנע מהטלת עונשי מאסר מאחורי סורג ובריש משיקולי שיקום, גם אם לא שלמים.

בהינתן כל המפורט לעיל בשים לב לשיקולים הכלליים בעבירות מעין אלה (במסגרת המשפחתית ושלא בין בני זוג או קטינים) ובנסיבות הפרטניות של האירוע (תקיפת המתלונן בשנתו, תקיפה חמורה תוך שימוש בחפץ, אירוע נמשך שכלל גם איומים בסכין) אני קובעת, כי מתחם העונש ההולם הוא 6-18 חודשי מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

סטייה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום:

אין במקרה זה שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם משיקולי שיקום. בית המשפט מצטרף לתקוותו של הנאשם ובא כוחו כי הנאשם, זו הפעם, יתמיד בגמילה מסמים וישקם את עצמו. בית המשפט משוכנע כי גם המתלונן ואמו מייחלים לכך. לעת הזו, אין בפניי אסמכתאות מספקות לקביעה, כי תקוות הנאשם מתורגמת במעשה המלמד על סיכוי של ממש לשיקום.

קביעת העונש המתאים בגדרי המתחם

בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יתחשב בית המשפט בשיקולים כלליים ובשיקולים פרטניים, שאינם קשורים בנסיבות ביצוע העבירה.

לקחתי בחשבון, מזה, כי הנאשם נטל אחריות על מעשיו ומביע שאיפה לחזור למוטב. מאידך גיסא, לקחתי בחשבון את עברו הפלילי בעבירות שונות ומגוונות וכי המעשה בו הורשע בוצע זמן קצר לאחר ששוחרר מעונש מאסר קודם.

לקחתי בחשבון גם את הרצון שהביע הנאשם להשתלב במסגרת טיפולית בין כתלי בית הסוהר.

בשים לב לכל אלה, יש למקם את עניינו של הנאשם במרכז המתחם.

לא מצאתי לנכון להטיל על הנאשם ענישה פיצוי כספי, בשים לב למצב המשתקף מהטיעונים של התא המשפחתי ולכך שמדובר במקרה זה בתא משפחתי אחד שבו כל בני הבית תלויים זה בזה.

סוף דבר:

לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים כמפורט לעיל אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 12 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שב"ס.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים.

המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, יעבור הנאשם עבירת אלימות.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ד אייר תשפ"א, 06 מאי 2021, במעמד הצדדים.